

JAMES FENIMORE COOPER
BİR CEP MENDİLİNİN
OTOBİYOGRAFİSİ

Can Klasik

Bir Cep Mendilinin Otobiyografisi, James Fenimore Cooper

İngilizce aslından çeviren: Cahit Kaya

Autobiography of a Pocket Handkerchief

İlk baskı: *The French Governess; or, The Embroidered Handkerchief*,

Richard Bentley, Londra, 1843

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Hesperus Press, 2007

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Cansu Varol İzmirli

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Emin Petek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: İnci Yıldırım / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5996-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

JAMES FENIMORE COOPER
BİR CEP MENDİLİNİN
OTOBİYOGRAFİSİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Cahit Kaya

♥can

JAMES FENIMORE COOPER, 1789'da New Jersey'de doğdu. Ailesi doğumundan kısa bir süre sonra Cooperstown, New York'a taşındı ve babası William Cooper zamanla burada bir topluluk kurdu. On üç yaşında Yale Üniversitesi'nde öğrenim görmeye başladı, üçüncü yılında yaptığı bir şaka nedeniyle okuldan atıldı ve önce bir ticaret gemisinin mürettebatına, ardından donanmaya katıldı. Eşi Susan'a kitap okuduğu sırada bir kurgu eser yazmaya karar verdi ve ilk romanı *Precaution*'ı (Önlem) yazdı. Pek adı anılmayan bu ilk romanı, yazarın ilerleyen yıllarda ilk Amerikan romancı olarak anılmasını sağlayan, çok satan *The Spy* (Casus) izledi. Romanlarına, Avrupa seyahatleri ve denizcilikle geçirdiği yıllardaki gözlemlerini serpiştirdi. Kızılderililer, sömürgecilik, tarih, denizcilik, Avrupa ve Amerika kültürleri eserlerinde benimsediği tipik temalardandır. Kızılderililer ve kahramanlık temalarının etrafında şekillenen *Son Mohikan* romanıyla dünyada tanındı. Avusturyalı besteci Schubert'in son günlerinde Cooper okuduğu, Henry David Thoreau'nun stilinde Cooper'dan izler olduğu söylenir. Cooper 1851 yılında, altmış ikinci yaş gününden bir gün önce yaşamını yitirdi.

CAHİT KAYA, Ege Üniversitesi Biyoloji ve Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümlerinde öğrenim gördü. Öyküleri ve şiir incelemeleri çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlandı. *Dünya Sineğe Baktı* adlı öykü kitabı 2021 yılında yayımlandı. İzmir'de yaşamakta olup kitap çevirmenliği ve editörlüğü yapmaktadır. Bugüne dek Charles Dickens, Virginia Woolf, Ernest Hemingway, Henry David Thoreau, Joseph Conrad, Willa Cather ve Robert Galbraith gibi yazarlardan çeviriler yaptı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Malum ahlak filozofları, insani kibrin derme çatma temellerine duydukları haklı bir horgörüyle her insanın, belirli sayıda nesille, bir milyon atadan aynı oranda kökenlendiklerini göstermiş; böylece içinde bir dilencinin kanını taşımayan hiçbir prens ya da prenslerin kanına ortak olmayan hiçbir dilenci olmadığını ispatlamışlardır. Şahsen kesin surette bitkisel bir soydan gelme ayrıcalığına sahip olmama rağmen doğanın yasaları bu ortak yasanın etkisinden kaçmama izin vermemektedir. Atalarımın ilişkin aklımdaki en eski hikâyeler, onların binlerce çağdaş bitkiye bölünmüş, müstesna bir mizacı olan *Linum Usitatissimum*'un¹ üretimini değerli kılan tek tipliğiyle tanınan, hoş görünüşlü bir filizi olduğunu gösteriyor. Bu bakımdan köklerimin, bugün en az dört farklı Avrupa devletini yöneten, binlerce yıldır tahtta oturan Bourbon'larınkinden daha eskiye dayandığı söylenebilir.

Soyumuz, az evvel bahsi geçen mevzuda genel beşerî yasalara bağlı olsa da bu kıtada göç ve bölgesel köken açısından beyaz ırkın kanına tamamen hükmeden o kuralın dikkat çekici bir istisnasıdır. Amerikalının biri, ataları-

1. (Lat.) Kumaş yapımında kullanılan keten varyetesinin botanikteki ismi. (Cooper, metnin farklı baskılarında baş harfleri büyük ya da küçük yazmıştır.) (Ç.N.)

nın tarihine şöyle bir baktığında bu iş onu en fazla on ila on iki kuşak sonra Avrupa'daki bir ülkeye sığınmaya götürür; ancak söz konusu biz olduk mu tam tersi geçerlidir, en uzak soyumuz Amerika'ya dayanırken en son Avrupa'da yetiştirilip ıslah edildik. "Atalarımıza ilişkin aklımındaki en eski hikâyeler," derken yalnızca güvenilir bilgileri kastediyorum; zira diğer ırklardaki gibi bizim de muhtemelen bizi eski dünyaya yeniden götürebilecek, mevki ve ayrıcalık sahibi kılacak bazı karanlık efsanelerimiz var. Fakat bu tarihi yazarken değişmez hakikatler dışında hiçbir şeyi kayıt altına almamaya ve muğlak bir rapor ya da doğruluğu ispatlanmamış bir anekdot kisvesine bürünmüş her şeyi reddetmeye en başından beri azmettim. Bu sınırlamaları göz önünde bulundurarak soyumu köken itibarıyla hep Amerikalı, göç yoluyla Avrupalı, ayrıca mutasyonların yanı sıra endüstri ve ticaretin çıkar hesaplarıyla ata toprağına geri dönmüş saydım.

Varlığımın kökeninin dayandığı çağdaş bitkilerin o şanlı soyu Connecticut'ın şirin bir vadisinde, aynı adı taşıyan meşhur nehrin kıyılarına epey yakın bir yerde yetişiyordu. Bu da kökenimizin halis Yankee¹ olduğunu göstermektedir ki bu soydan gelen herkesin bununla övünmeye düşkün olduğunu öğrendim. Bildiğim kadarıyla, insanların hemcinslerinde kıskançlık uyandırmadan kendilerini şımartıp mutlu edebilecekleri tek konu budur; bundan çıkardığım sonuç da övgüye değer olmasa da hiç olmazsa masum bir şey olduğudur.

Dört başı mamur, gür bir bitkiler topluluğu olan atalarımızın Atlantik'in bu yakasındaki bereketli topraklarda dal budak saldıklarında yaşadıkları sevinçlere dair geleneklerimiz var. Buna rağmen onları göz ardı edece-

1. ABD'nin Güney kesiminin, Kuzeyliler için kullandığı ifade. Ayrıca ABD'lileri ifade eder. (Ç.N.)

ğim, yalnızca cömert doğanın, her birinin kendi varoluşundan sevinç duymasını ve kendi türüne, üslubuna göre varlığını borçlu olduğu ilahî Varlık'ı yüceltmesine olanak sağlayarak yaratılan her şeyin mutluluğu için böylesi hazırlıklar yaptığını belirtmekle yetineceğim.

Vakti gelince, atalarımın büyüyüp geliştiği tarla devşirildi, tohumu samandan ayırmak için harman savruldu, varillere doldurulup partinin tamamı İrlanda'ya sevk edildi. Tam o sırada insanlarınkinin yanı sıra bitkilerin de kaderini belirleyen o rastlantılardan biri yaşanınca bana Milesius¹ yerine Norman soyundan geldiğimi iddia etme hakkı doğdu. Atalarımın gemiye bindirilmesi ya da nakliyatı, uygun ifade hangisiyse artık, son topyekûn harbin en şiddetli zamanında pek alışılmadık biçimde bir İngiliz gemisiyle oldu. Bir Fransız korsan gemisi, memlekete dönüş yolunda gemiyi ele geçirdi, keten tohumlarına el kondu ve satıldı, atalarım toplu halde, ekseriyetle bu tür ürünlerle uğraşan Evreux² civarındaki bir çiftçinin mülkiyetine geçti. Bu satışın aile geçmişimizde bir leke olduğunu öne sürerek bizi kınamayı uygun gören art niyetli sebzeler oldu fakat şahsen buna hep, Ortaçağ'daki bir baronun hırsızlıklarından ötürü bir D'Uzès³ mensubunun yüzünün kızarmasından daha fazla utanmamı gerektirmeyen bir durum gözüyle bakmışımdır. Bu olayların her biri medeniyetin ilerlemesindeki bir adımdır; insan olsun bitki olsun, kendi alın yazısını yerine getirmek üzere Takdirilahî'nin işaret ettiği yöne doğru aynı şekilde ilerlemektedir.

1. Argoda İrlandalı manasında kullanılan bu sözcük, İrlanda'yı fetheden efsanevi İspanyol liderin adıdır. (Ç.N.)

2. Fransa'nın Normandiya bölgesinde bir kasaba. (Ç.N.)

3. Güney Fransa'da köklü, soylu bir aile. (Ç.N.)

Bitkilerin de hayvanlar kadar duyguları var. Ne var ki hayvanların fiziksel doğumlarından evvel bir bilinçleri yoktur; esasında bir zaman geçtikten sonra birazcık bilinç sahibi olurlar, oysa söz konusu biz olduk mu farklı bir yasa geçerlidir; zihinsel yapımız, manevi varlığımızı birkaç nesil öncesinin deneyim, muhakeme ve hislerini kucaklayan bir döneme dayandırmamızı sağlamaktadır. Mesela mantıksal tümevarım söz konusuysa *linum usitatissimum*, kendisinininkine kadar kendinden önceki üç-dört ana kökün muhtelif çağlarının entelektüel kazanımlarından da bolca istifade etmektedir. Sözün kısası, insanların kitaplar, verilen ve aktarılan bilgiler, okullar, kolejler ve üniversiteler vasıtasıyla miras aldığı bilgi birikimini biz, organik yapımıza katılmış daha incelikli yollarla ediniriz ki bu da bir nevi kalıtsal manyetizma; atalarımızın gözleriyle görmemizi, kulaklarıyla duymamızı, izanıyla sindirmemizi sağlayan bitkisel bir kehanet yetisi kazandırmaktadır.

Manevi varlığımın en mutlu anlarından bazılarını, işte böyle, soyumuz Normandiya'nın tarlalarında yetiştirirken edindim. Günün birinde, ünlü bir astronom, gözlemleri ve konuşmaları için gözde bir yer olan bulunduğumuz konumun tam kenarına yerleştirilmiş güzel kürsüyü seçti; bilhassa konuşmalarını her anımsadığımda hâlâ tarif edilemez bir doyum hissi duyumsuyorum. Daha dünmüş gibi geliyor, doğrusu on dört uzun yıl geçmiş üstünden. Onu böylece öğrencilerine söylev verirken, uçsuz bucaksız boşluğun mucizelerini açıklarken dinliyordum, her şeyi yaratan Varlık'ın ve ellerinden çıkan işlerin arasında mevcut olan engin mesafeyi anlayabileceğim bir açıklığa kavuşturuyordu. İnsani ilgi ve hislerden oluşan daracık çemberde yaşayanlar için yaratılış ölçeğiyle tartıldığında, kendi şahsi değersizliklerinin yok sayılan, neredeyse hiç fark edilmeyen, en aşağılayıcı

delilleri gözlerinin önünde durur ki dünya ve barındırdığı her şeyin üzerinde kabul edilen üstünlükleri arasında ne oldukları ve ne için yaratıldıklarına dair adil fikirler edineceklerse, bunu dikkate almaları onların iyiliğine olacaktır.

Sanırım o bilgili ve dini bütün adamı –zira ruhu, evreni iradesine tabi kılabilen o dehşetli Varlık’a sadakatle doluydu– bilim ve mekanikteki son ilerlemeler sayesinde astronomların gökcisimleri arasında yaptığı tüm keşiflerden keyifle uzun uzadıya konuşurken hâlâ duyabiliyorum. Neyse ki derslerinin o yenilikçi niteliğini az da olsa söylevlerine de yansıtıyor, dinleyicilerine yol gösteriyor, belki de olması gerektiği gibi adım adım en sıradan kavrayışa sahip kimseler için her şeyi basitleştiriyordu. Böylece, uzayın neredeyse akıl almaz büyüklüğüne ilişkin ilk doğru fikirleri edindim, ki doğrusu nasıl sonsuzluğun bir başlangıcı ve sonu yoksa, kesin sınırları olmaması muhtemeldir! Böylesi mucizeler gerçek olabilir mi diye düşündüm; o halde her şeyi kendi kavrayış güçlerinin seviyesine, uygulamadaysa kendi tecrübelerine indirgiyormuş gibi davrananlar ne zavallı kimselerdir! Her şeyde bulunan sonsuzluğu kavramaya çabalarken ulvi ve şişirilmiş akıllarını bırak kullansınlar dedim kendi kendime, neticeyi göreceğiz! Şayet uzay sonsuzsa, sınırsız boşluklarına sınırlar koyduklarını göreceğiz, ta ki ilk çabalarının zayıflığından yüzleri kızarana kadar; yalnızca dünyevi her işin yetersizliğine yeni kanıtlar sağlamak, hatta tüm deneylerinin, tümevarımlarının, delillerinin, esinlerinin onları kabul etmeye zorladığı hakikatleri hayal güçlerinin pusulasının alanına sokmak için tekrar ve tekrar yeniden çabalayacaklardır.

“Ay’ın atmosferi yok,” dedi bizim astronom bir gün, “bir şekilde orada yaşam varsa bile, bizden tepeden tırnağa farklı yapıdaki varlıklar yaşıyordur. Bildiğimiz ka-

darıyla, hayvan ya da bitki; canlı hiçbir şey hava olmadan var olamaz, dolayısıyla yaşayan hiçbir şey Ay konusundaki görüşlerimize göre Ay'da yaşayamaz. Aksi takdirde, eğer orada yaşayan herhangi bir şey mevcutsa, bu bildiğimiz tüm hakikatlerin az çok değiştirilmesi gerekmektedir ki bu da varoluşun başka ilkelerine benzer bir şey manasına gelmektedir. Gezegenin bir tarafı güneşin hayat veren sıcaklığını iki hafta boyunca hissederken diğer tarafı o kadar vakti onsuz geçirir,” diye sürdürdü. “Gün ışığının vurduğu tarafta sıcaklığı bizlerin katlanamayacağı şiddette olan günler görülürken güneş ışıklarının düşmediği zıt tarafsı şayet donabilecek kadar su mevcutsa buz kütleleriyle kaplı olmalıdır. Fakat anladığımız kadarıyla Ay yüzeyinde denizler yok; yüzeyi kesinlikle volkanik kökenlerini yansıtıyor, dağlarsa müthiş derecede çoktur. Araç gereçlerimiz kraterlerini gözlemlememizi sağlıyor, bizim yanardağlarda çok yaygın görülen iç konileri, uzak bir geçmişte sayısız yanan tepenin burada faaliyet gösterdiğine inanmamıza neden oluyor. Atmosferik hava şöyle dursun, bildiğimiz kadarıyla, hızlı ve aşırı sıcak soğuk geçişlerine maruz kalan Ay'da yaşayabilecek hiçbir şey olmadığını söylemek handiyse gereksizdir.” Cankulağıyla dinliyor, yerimden memnuniyet duymayı öğreniyordum. *Linum usitatissimum*'un yazgısını yerine getirirken ben biraz fazla ya da biraz az bereketli bir toprakta mı yetişmişim, liflerim imalatçılardan bildiği en yüksek inceliğe erişmiş mi erişmemiş mi ya da bu mükemmelliği kıl payı kaçırmış mıyım benim için ne önemi vardı. Yaratıcı'nın elinden çıkan diğer sayısız şey arasında ancak bir noktacıktan başka neydim ki; üstelik her şey onun bilge amaçlarına ve emsalsiz görkemi-ne vesile oluyordu. Bana verilen vakti yaşamak, hoşnut olmak ve bana tahsis edilen yerde yeri göğü Tanrı'ya övgülerle doldurmak görevimdi. İnsanlar ya da bitkiler,

düşüncelerini bir kez olsun yaratılışın engin derecesine çıkarabilselerdi, bu onlara kendi önemsizliklerini ayan beyan gösterir, yakınmalarının faydasızlığını hatasız bir şekilde ortaya koyardı; ayrıca faydalı memnuniyet dersini önemli olduğu kadar kaçınılmaz kılacak zaman ve sonsuzluk arasındaki uçsuz bucaksız eşitsizlik de apaçık gözlerinin önüne serilirdi.

Astronomumuzun bir gün güneşin yapısından ve büyüklüğünden söz ettiğini anımsıyorum. Gökbilimciler epey aşına olsa da güneşin büyüklüğüne dair bazı fikirleri, dinleyicileri zihinlerinde anlaşılır biçimde canlandırabilmek için takındığı eda üzerimde derin ve şaşırtıcı bir etki bıraktı. “Elimizdeki araçlar,” dedi, “günümüzde o kadar kusursuz ve güçlü ki neredeyse kesin bir doğruluk payıyla en derin merak konularına ilişkin birçok gerçeği öğrenmemizi sağlamaktadır. Elbette Ay bize en yakın gökcsimi olduğundan diğer tüm gezegenlere kıyasla sıralarını daha derinlemesine anlayabiliyoruz. Ay’ın bize uzaklığının 381.000 kilometre¹ olduğunu hesapladık. Kuşkusuz, aradaki mesafeyi ikiye katlayarak ve dünyanın çapını buna ekleyerek Ay’ın Dünya’nın etrafında hareket ederken takip ettiği dairenin ya da yörüngenin çapını elde ederiz. Başka bir deyişle, yörüngesinin çapı yaklaşık 772.000 kilometredir. Şimdi, Güneş bu yörüngeyle temas ettirilebilseydi ve Ay’ın yörüngesi, Güneş’in çevresini belirlemek için kullanılsaydı bu çevrenin Güneş’in bir tarafındaki yüzeyin yarısından biraz fazlasını içerdiği, küre çapınınsa 1.419.000 kilometre olarak hesaplanabileceği öğrenildi! Güneş, Dünya’dan bir milyon üç yüz seksen dört bin dört yüz yetmiş iki kat daha büyüktür. Güneş’in kimyasal içeriğinden söz etmekse o

1. Ay’ın Dünya’ya mesafesi 384,403 kilometredir. (Ç.N.)

kadar kolay değildir. Yine de kesin olmasa da ara sıra bu kürenin hakiki yüzeyini gördüğümüz düşünülmektedir ki bu, Ay ve Mars haricinde diğer gök cisimlerine gelince sahip olmadığımız bir avantajdır. Güneş ışığı ve sıcaklığı muhtemelen atmosferinde de mevcuttur, ayrıca bu parlak kürenin yüzeyinde sıklıkla gördüğümüz lekelerinse, atmosferindeki açıklıklar sayesinde zaman zaman çıkan Güneş'in katı kütesinin anlık parıltıları olduğu varsayılmaktadır. Her halükârda, bu lekelerin ortaya çıkışını izah etmenin en tutarlı yolu budur. Ancak yıldız sisteminin büyüklüğünü, buna kıyasla Güneş sisteminin tamamındaki mesafelerin birer noktacıktan başka bir şey olmadığını akılda tutarak daha iyi anlayacaksınız. Dolayısıyla, konumumuzdaki değişimlerin 321.000.000 kilometre civarında bir yörüngeyi kapsadığı bilinse de bu, yine de başka sistemlerin güneşleri olduğuna inanılan binlerce sabit yıldızın konumunda belirgin bir değişim yaratmayacak kadar önemsizdir. Hatta bazıları, çeşitli sistemleriyle beraber tüm bu güneşlerin, bizimki de dahil olmak üzere, bize görünmeyen ama Tanrı'nın gerçek tahtı olan ortak bir merkezin etrafında döndüğünü; göksel elçiler olarak ifade ettiğimiz ve titizlikle incelediğimiz kuyruklu yıldızların da pekâlâ bu dünya ailelerinin birinden ötekine durmaksızın geçiş yapıp duruyor olabileceğini varsaymaktadır.”

Gökbilimcinin öğrencilerinden birinin bu sırada, gerçekten görebildiğimizi düşündüğümüz ya da daha ziyade bildiğimiz ve hakiki yüzeylerinin bizden gizlendiğine inanılan gezegenlere dair bazı açıklamalar istediğini anımsıyorum. “Size anlatmıştım,” diye yanıtladı bilim insanı, “bunlar Ay, Mars ve Güneş'tir. Hem Venüs hem de Merkür bize Mars'tan daha yakındır ancak bir nesnenin kuvvetli bir lambanın yakınına yerleştirilmesinin onun görünüşü üzerinde yarattığı etki gibi bu gezegenlerin

Güneş'e görece yakınlıklarının da yüzeyleri üzerinde bazı etkileri vardır. Halkın anlayacağı dille ifade edersek, gözlerimiz kamaştığından özenli bir ayırım yapamıyoruz. Mars'a gelince işler değişiyor. Eğer bu gezegenin atmosferi varsa bile yüksek bir yoğunluğu yoktur, yörüngesi de bizimkinden ayrı olduğundan yüzeyindeki denizlerin ve kıtaların ana hatlarının izini kolaylıkla sürebiliyoruz. Hatta ikincisinin rengi, kendi dünyamızda bilinenlerin çoğu gibi kızılımsı kum taşı rengindedir, ama daha belirgin renktedir, öte yandan kutuplarındaki iki parlak beyaz lekeninse bu bölgelerdeki kardan yansıyan ışık olduğu düşünülmektedir; lekeler on iki aylık kıştan ya da aynı uzunluktaki yaz mevsiminde gerçekleşen erimeden kaynaklanarak ilk kez ortaya çıktıklarında bu ışık ya daha dikkat çekici oluyor ya da gözden kayboluyor.”

Konuşmaları, yaratılanlara öyle derin tevazu dersleri öğretiyor ve Yaradan'ın gücüne yönelik öyle sessiz övgülerle dolup taşıyordu ki bu gökbilimciyi ebediyen dinleyebilirdim! Yarım arşın boyunda gösterişsiz bir bitki ya da ormandaki en gururlu meşe veyahut insan veya bitki olmamın benim için ne önemi vardı ki? Bütün bu mucizeleri var eden o dehşetli Varlık'ı yüceltmek ve ömrümü ona tapınarak, onu överek ve hoşnutlukla geçirmek apaçık görevimdi. İzlenimlerimin, kulak denilen organlar vasıtasıyla elde edilip edilmediğinin, diğerlerinin konuşma dediği şeyle aktarılmadığının ya da sıradan araçların algılayamayacağı kadar incelikli duylular ve yollarla her bir işlevin icra edilip edilmediğinin bir önemi yoktu. Tanrı'nın iyiliğini ve görkemini duymam, anlamam ve hissetmem bana yeterdi. Hakikat felsefesine dair ilk önemli derslerimi, sonlu ve sonsuzu birbirinden ayırmayı öğrendiğim, herhangi birine gıpta etmeyi bırakıp yaratıcıya tapınmaya meylettığım bu derslerde kazandığımı söyleyebilirim. Tanrı'nın cömertliği tüm yara-

tıklara uzanır, canlıların her biri kendi gelişim gücüne uygun bir yolla bunu alır. Kaderim bir erkekle ya da daha doğrusu bir kadınla birleşmeye yönelik olduğundan gökbilimciyle yaptığım bu sessiz konuşmalara her zaman bir hazırlık eğitimi gözüyle baktım, öyle ki zihnim kendi geleceğine hazırlanabilsin ve gelecekteki arkadaşlarının önemine dair gereksiz bir minnettarlıkla kör olmasın. Bir cep mendilinin akıl ya da ruh namına herhangi bir şeye sahip olduğu varsayımına dudak bükecek kimseler var, biliyorum, ancak bırakalım böyleleri sabır gösterip okumaya devam etsin, umuyorum ki onlara yanlışlarını gösterme gücünü kendimde bulurum.

James Fenimore Cooper, mizahi anlatımı, Amerikan kültürüne dair analizleri ve tema seçimleriyle kariyerinin ilk yıllarından beri okurun ilgisini kazanmış, hatta Amerika'nın ilk çoksatar roman yazarı olarak anılmaya başlamıştır. Tarihî romanlar, Kızılderili ve denizcilik hikâyeleriyle tanınan yazarın, dönemin insanını en iyi tahlil ettiği eserlerinden biri de *Bir Cep Mendilinin Otobiyografisi*'dir. Adından da anlaşılacağı üzere anlatıcı 19. yüzyılda bir cep mendilidir; üstelik bu kadın mendilinin kendisi de kadındır.

Varlıklı kadınlar için bir arzu nesnesine dönüşen mendil, evden eve, kadından kadına, hatta ülkeden ülkeye dolaşırken, dönem insanının çok yönlü bir portresini çizer.

#dünyaklasikleri #amerikanklasikleri #yükseksosyete #hırs #macera
#gösterişdünyası

Kapak resmi: Eduard Charlemont

ISBN 978-975-07-5996-3

